

Foranstaltning til Befolkningens Forsyning med Belysningsmidler til en billigere Penge, vil man ikke kunne faa Indenrigsministerens Samtykke til et Statstilskud til Dækning af $\frac{1}{3}$. Man behøver derfor ikke at nære nogen som helst Ængstelse med Hensyn til Virkningen af § 2. Jeg tror, at den vil virke i Overensstemmelse med sin Hensigt, og uden at Kommunerne paa nogen Maade vil blive i Stand til at misbruge den.

Det ærede Medlem fra Verninge syntes desuden at have den Opfattelse, at mine Udtalelser om § 3 i Grunden var en Tilslutning til de Udtalelser, som det ærede Medlem selv havde fremsat om samme Paragraf. Hans Udtalelser gik ud paa, at Paragraffen egentlig var at betragte som en Paragraf, hvori der rettedes en Opfordring til Kommunerne om at sætte sig hen og spekulere paa, om der nu ikke var et og andet, hvortil de Penge, der her stilles til Raadighed, kunde anvendes, og det ærede Medlem mente, at mine Udtalelser netop beviste, at han havde haft Ret i sin Paastand. Men deri tager det ærede Medlem fejl. Det eneste, jeg egentlig har sagt om § 3; og som det ærede Medlem kan holde sig til, er, at § 3's sidste Stykke synes mig utuldkomment, for saa vidt som det giver de Kommuner, der ikke vil foretage Prisnedsættelse paa Brændsel, en særlig Adkomst til at træffe andre prisregulerende Foranstaltninger, og jeg har da i Overensstemmelse med min Opfattelse af § 3, saaledes som den foreligger, gjort den Bemærkning, at man skulde stille alle lige, hvad enten de nu kom ind under Bestemmelserne i 1ste eller i 2den Del i Paragraffen. Det er muligt, at jeg har misforstaaet dennes Ordlyd, men det tror jeg dog ikke. Men Paragraffen kan, hvad enten det ene eller det andet er Tilfældet, under ingen Omstændigheder betragtes som en Paragraf, hvori der rettes en Opfordring til Kommunen om at foretage sig noget. I og for sig kunde der være god Grund til at rette en saadan Opfordring til forskellige Kommuner. Det ærede Medlem fra Verninge giver sit Bifald til disse Udtalelser til Kende ved at nikke til mig. Han erkender altsaa, at der virkelig er Kommuner, der ikke foretager sig tilstrækkeligt. Desværre er der mange saadanne Kommuner, og overfor dem er det saare paakrævet at rette en Opfordring om at anvende Dyrtidslovens Bestemmelser. Men jeg tror dog ikke, at § 3 egentlig har haft dette til Hensigt. Det, der tilsigtes med den, er først og fremmest at give Kommunerne Mulighed for at træffe videregaaende Dyrtidsforanstaltninger. Det er efter min Opfattelse

Hovedhensigten med Paragraffen, og det er saare nyttigt at stille Forslag om, at Kommunerne i videre Udstrækning sættes i Stand til at træffe Foranstaltninger, thi som Forholdene nu er, er mange Kommuner ude af Stand til at træffe yderligere Foranstaltninger, end de allerede har truffet. Vi har ganske vist løst Brændselsspørgsmaalet for den kommende Vinter, for saa vidt som det maa skønnes, at vi har tilstrækkeligt Brændsel baade til Husholdnings- og til anden Brug — med stor Besparelse naturligvis — for de kommende Maaneder eller vil være i Stand til at skaffe os det. Men en stor Del af Brændselet ligger ude hos Importørerne eller Kommunerne, og Kommunerne er i mange Tilfælde ude af Stand til at komme af med Brændselet til de enkelte Forbrugere, fordi mangfoldige af disse ikke er i Stand til at betale de kolossale Priser paa Brændselet, ikke blot det indenlandske, men ogsaa det udenlandske. En hl Kokes koster i Øjeblikket 7—8 Kr., og det siger sig selv, at mangfoldige Familier ikke kan betale en saa høj Pris, for ikke at tale om, at en hl Kul, naar det da drejer sig om engelske Kul, er oppe paa 13—14 Kr. Saa store Priser kan jævne Familier ikke betale, og det er da ikke blot ønskeligt, men ligefrem paakrævet, at Kommunerne eller Staten eller Stat og Kommuner i Forening yder de paagældende Bistand til at komme i Besiddelse af Brændselet. Dette tilsigtes da ogsaa ved § 3, særlig ved Bestemmelserne i dens første Stykke.

Det ærede Medlem fra Verninge vil ikke erkende, at Venstre tilstræber en Deling af Befolkningen. Det ærede Medlem kunde billige, at den kommunale Dyrtidshjælp skulde begrænses i al Almindelighed til de mindre bemidlede, og sagde, at Socialdemokraterne egentlig havde været nødsagede til at godkende dette Princip. Han anførte som Bevis herpaa, at det nu havde været med til at godkende en Pris paa Smør, som dog var saa stor, at der maatte en særlig Hjælp til de mindre bemidlede ud over den Prisnedsættelse, der fandt Sted, for at de kunde faa Smør. Socialdemokraterne har nu ikke godkendt Prisansættelsen i det Lovforslag, der foreligger om Smørordningen, vi har stillet Forslag om lavere Pris. Men det er rigtigt, at vi har erkendt, at man bør træffe yderligere Foranstaltninger, saaledes at enkelte særlig ubemidlede kunde faa Smør til en billigere Pris. Det har vi gjort i Erkendelse af, at saaledes som Forholdene nu en Gang er her paa Rigsdagen, vil det ikke være muligt at komme saa langt ned